

Barnkammarens värld

Av
JELENA ZETTERSTRÖM

Barnomens betydelse för vårt fortsatta liv kan knappast förringas. Även om en rad faktorer påverkar vårt sätt att se och erfara världen, samt skapa en bild av densamma, hör de tidiga, starka och ofta direkta upplevelserna till de viktigare.

Denna tanke utgör en av utgångspunkterna för Marianne Anderssons utställning, där hon med en blandning av lek och allvar undersöker och provar bilder, föremål och förteelser som på grund av sin vanlighet, historia, betydelse och i vissa fall även banalitet har en närmast given plats i den tidigt formade världsbilden.

Besittandet av – liksom medvetenheten och kunskapen om – dessa ting eller tecken gör oss dessutom delaktiga i en större gemenskap samtidigt som upplevelsen och minnesbilden av dem kan te sig högst individuell.

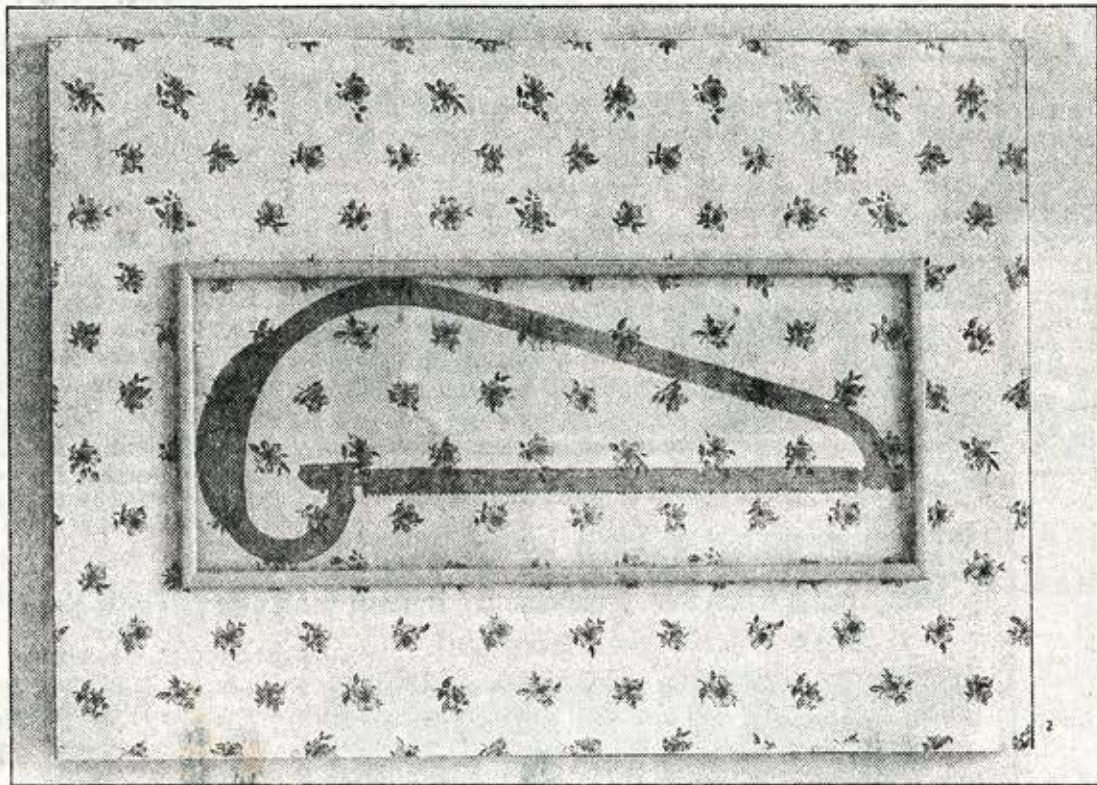
Uttrycket hos de till synes disparata men ändå sammanhållna verken är direkt men också poetiskt, och flera av dem existerar i, eller skildrar, ett gränsland: mellan verklighet och fantasi, nutid och förfluten tid, naiv trygghet

och odefinierbart hot. Installationen "Allemansbio eller "Vem är rädd för rött, gult och blått" inne-

bär till exempel en direkt förflyttning till barnkammaren samtidigt som titeln föder associationer till

såväl sagans som en vuxen verklighets värld.

Rummet består av en liten

Marianne Andersson: betydelseförskjutningarna löper genom hennes konst.

säng, målad i rött och gult och blått; färger i ränder som förmodligen aldrig går ur, som inte kan undvikas. Här finns även minnesbilderna: en urblekt matta samt idel pusselbitsliknande bilder, vars barnbokslika figurer initialt utstrålar lek och glatt humör. Men snart ger sig osäkerheten till känna; flaggan har mist sin blågula, jordgubbarna sin röda, färg, träd och gran kastar märkliga skuggor och toalettstolen tycks delvis förvriden, och vi som betraktare kan plötsligt förnimma en känsla av något otäckt, nästan lite äckligt.

Betydelseförskjutningen löper genom utställningen, och till osäkerheten bidrar att i sig betydelsebärande delar – i måleriets, teckningens eller collagets form – har fogats samman till helheter, i vilka även komponenternas betydelse har blivit som ny.

En tapet och en golvmatta, den senare med ett uttryck påminnande om datorgrafik, har exempelvis lyfts ur sitt sammanhang, sitt rum och sin historia för att bli del av något nytt. Och eftersom de bildrum som skapats i vissa fall ställts i relation till gallerirummet åskådliggörs också frågor rörande bildens och rummets definition i förhållande till varandra.